

[Handelsministeren.]

gældende medlemsland mener at det går imod dette lands vitale nationale interesser. Det er i øvrigt symbolsk, at det forlig, hvorved, kan man sige, denne erkendelse blev knæsat, nemlig forliget i Luxembourg, fandt sted i det mindste medlemslands hovedstad, hvor man de facto fastslog dette, at vi må nok passe på ikke at anvende flertalsregler og overnationale bestemmelser alt for hårdt imellem medlemslandene, når det drejer sig om ting, som det pågældende medlemsland mener er i strid med dets vitale interesser.

Hvis vi sammenligner fællesmarkedskommissionens beføjelser — det blev også nævnt under debatten her om fællesmarkedskommissionens beføjelser — med begyndelsen til den Europabevægelse, vi er inde i — og begyndelsen var Det europæiske Kul- og Stålfællesskab, der, som vi ved, blev oprettet i 1950-51 i Luxembourg — hvis vi sammenligner beføjelserne for Hallsteinkommissionen, som den kaldes, med de beføjelser, der er tillagt Kul- og Stålfællesskabets højeste myndighed, så vil vi se, at der også er tale om en bevægelse i retning af en mere realistisk erkendelse af, hvad man kan nå inden for de nærmeste tiår.

Spørgsmålet om erhvervelse af jord og fast ejendom er nævnt under debatten. Det vil jeg gerne overlade til stats- og udenrigsministeren at gøre nogle bemærkninger om. Det er jo en ting, der har en forhistorie, som jeg ikke kan påstå at jeg er alt for kyn- dig i, så det skal jeg ikke omtale nærmere.

Jeg vil gerne til hr. Knud Hertling og til hr. Poul Andreasen sige, at vi er naturligvis fra regeringens side ganske opmærksom på Grønlands og Færøernes særlige problemer; det er ting, som vi agter at føre frem med stor styrke, at der på passende vis må tages hensyn til de uomtvisteligt særlige forhold, der gør sig gældende i de to dele af vort fædreland.

Hr. Kai Moltke nævnte spørgsmålet om pengepolitikken og om, hvad vi binder os til i politisk-militær henseende, og hr. Poul Dam nævnte også spørgsmålet om den kontrol med vor almindelige økonomiske politik, som kunne blive følgen af medlemskab af Fællesskaberne. Dertil vil jeg gerne sige, at der etableres ikke en egentlig fælles økonomisk politik inden for EEC. Det

er ikke sket, og det vil efter al sandsynlighed ikke ske. Det, der er tale om, er en koordinering af medlemslandenes nationaløkonomiske politik, og beføjelserne til at føre den centrale økonomiske politik, pengepolitik, skattepolitik, socialpolitik osv. er fortsat det danske folketings og den danske regerings prærogativ. I visse tilfælde vil ministerrådet i Bruxelles beskæftige sig med de enkelte landes økonomiske politik. Vi kan se fra 1964 udformningen af nogle rekommandationer, nogle henstillinger, fra ministerrådet til de enkelte regeringer i de seks, henstillinger, som viste sig meget nyttige; men man har valgt hidtil, og det gør man efter al sandsynlighed også fremover, den uforpligtende henstillingsform, og den danske regering handler naturligvis ligesom hidtil under ansvar over for dette høje ting ved afgivelse af sin stemme i ministerrådet i sådanne tilfælde.

Endelig kan jeg sige, at på en række felter berører Romtraktatens, EECs, regler ikke de enkelte medlemslandes nationaløkonomiske politik; det gælder personlige indkomst- og formueskatter, det gælder afskrivningsregler, det gælder kvantitative kreditrestriktioner og kassebindingsordninger, begrænsning af obligationsudstedelsen etc. Jeg tror altså ikke, at vi skal være alt for bekymrede for, at medlemskab af et udvidet europæisk fællesskab vil føre til, at vi bliver sat under administration af, hvad en kendt statsmand i Vesteuropa har kaldt teknokraterne i Bruxelles.

For at afslutte en måske for lang besvarelse vil jeg sige, at jeg er fortsat af den mening, at vi skal plante det træ i den europæiske park, som jeg dristede mig til at tale om i går. Det er nævnt af en af ordførerne — der jo i øvrigt i princippet er positivt indstillet over for den politik, som er regeringens i denne sag — at jordbunden ganske ikke var tilstrækkelig velforberedt. Jeg skal ikke bryde trætte med den pågældende ordfører herom, men jeg vil dog gerne sige, at igennem den halve snes år, hvor mit parti har været ledende i regeringen, har vi haft en periode af velstand og økonomisk vækst, som savner sin lige i Danmarks økonomiske historie.

Man nævnte spørgsmålet om afskrivningerne. Jeg tror, det er stærkt overdrevet, hvad der her er sagt om ting, der kan genere